

„Nézd, ma szemed elé tártam az életet és az üdvösséget, a halált és a kárhozatot...”

„Mert az Emberfiának sokat kell szenvednie...”

„Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, de aki elveszíti az életét énérétem, megmenti azt.”

Az élet nem csupa diadalmenet. Jézusé sem. Olykor azért megadatik egy ünnepest bevonulás, azonban nincs szükség különösebb jóstehetségre ahhoz, hogy az előre sejtető és megjövendölhető szenvedés is bekövetkezik majd.

Sokak, sokunk életében jöhetnek rövidebb-hosszabb szenvedések. A fizikális szenvedésen talán előbb túltehetjük magunkat, a lelki szenvedés leküzdése keményebb, akár mélyebb pokoljárást is igénylő feladat. Az emberi történelem során sokan képesek voltak egészen szélsőséges, szenvedéssel teli helyzetekhez is alkalmazkodni, a túlélés vágya, az életösztön szinte emberfeletti erőt és lélekjelenlétet adott nekik a szenvedések elviselésére, az élet fenntartására és továbbvitelére.

Akkor mit is kellene elveszítenünk?

Az emberi léthez mindannyiunknak szüksége van én-tudatra, öntudatra, helyes módú és mértékű önszeretetre, enélkül mást sem tudnánk szeretni. Jézus miért kérne teljes önfeladást, „megsemmisülést”? Hiszen éppen azért vagyunk egymástól különböző egyedek, hogy sajátos specifikációval éljük meg és adjuk tovább Isten szeretetét. Közösségünk Istennel és testvérbarátainkkal nem egy arctalan massa, hanem éppen ezerarcúságával lesz különösen értékes, tündöklő jel, hegyen épült város, a föld sója, a világ világossága.

Az élet elvesztését nem lehet pusztán az anyagi javaink szintjén sem értelmezni. Ha javaimat teljes mértékben szétszatom is, még nem vagyok Isten embere.

Az adás-szolgálat-békességteremtés egysége és a szeretetközösség köteleke az, ami jézusi pályára állíthatja életünket. Ebben lehetünk képesek elveszíteni önzésünket, korlátozni hatalomra törekvésünket, visszazorítani zsigeri agresszivitásunkat, megtanulni az őszinte és bizalommal teljes, befelé erős, kifelé nyitott viszonyrendszerünk kiépítését és működtetését.

A mai kor emberének talán legnagyobb problémája a belső-külső szétforgácsolódás, az érzelemalapú szembenállás, a lelki szürkeség, a világra nyitottságot mímelő, ám a befelé fordulást erősítő szokások rabsága.

Képes vagyok-e mindezt elveszíteni, hogy minden napomon újra Jézus útjára lépjek?

Pakodi Gábor, Székesfehérvár – Új Szövetség